

בש"פ 3510/19 - מחמוד חמדאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3510/19

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העורר: מחמוד חמדאן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כב' השופט א' הימן) מיום 21.4.2019 במ"ת
27310-01-18

תאריך הישיבה: ל' בסיון התשע"ט (3.7.2019)

בשם העורר: עו"ד נס בן נתן

בשם המשיבה: עו"ד תמר טייטלבוים; עו"ד הדר צור

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) במ"ת 27310-01-18 מיום 21.4.2019, אשר הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

כתב האישום והבקשה למעצר עד תום ההליכים

1. נגד העורר ונאשמים רבים נוספים הוגש כתב אישום הכולל, לאחר תיקונו מספר פעמים, 30 אישומים,

עמוד 1

מתוכם 4 אישומים המיוחסים לעורר. כתב האישום מגולל פרשה סבוכה הנוגעת לפעילותו של ארגון פשיעה שפעל במרכז הארץ, שנאשם 1 בכתב האישום עמד בראשו, והעורר יחד עם נאשמים אחרים היו חברים בו ושימשו כאנשי ביצוע שלו.

2. באישום השני בכתב האישום, מואשם העורר יחד עם נאשמים 1, 3, ו-4 ברצח אביחי וקנין (להלן: המנוח), אשר נרצח (בשוגג) על פי עובדות כתב האישום בעקבות קשר לגרימת מותו של אדם אחר בשם יעקב אמסלם (להלן: אמסלם). כתב האישום מגולל כיצד המעורבים באישום זה, לאחר תכנון, הכנה והצטיידות בציד, הגיעו למקום שבו אמסלם אותר על ידם, ואשר שהה יחד עם המנוח, בעיר בת ים. המעורבים הגיעו למקום בשני כלי רכב שונים (רכב מסוג יונדאי אשר הגיע מג'לג'וליה ביחד עם העורר, ורכב מסוג מזדה שהגיע ממקום אחר), והחליפו מקומות ביניהם. רכב המזדה- ובו נאשם 1, נאשם 3 ועד המדינה - חנה בסמוך למקום בו שהו אמסלם והמנוח, בעוד רכב היונדאי - בו העורר ונאשם 4 - נסע בקרבת מקום על מנת לתת גיבוי לרכב המזדה ולהתריע במקרה של הגעת כוחות משטרה למקום.

לאחר שנצפה המנוח כשהוא יוצא אל עבר רכב סקודה שחנה בסמוך על ידי "תצפיתן" ששהה במקום, ומשסברו המעורבים כי מדובר באמסלם, דלק אחריו רכב המזדה עד שהגיע למקום בו חנה רכב הסקודה, ועצר במקביל אליו. או אז ירה נאשם 1 במנוח ומיד לאחר מכן ירה בו גם עד המדינה. לאחר מכן נמלטו המעורבים מהמקום, כשהם מסתירים את כלי הרכב והאקדחים ששימשו אותם לצורך ביצוע הרצח ומשמידים את הטלפונים הניידים שהיו ברשותם בעת ביצועו.

בגין מעשים אלו יוחסו לעורר יחד עם נאשמים 1, 3 ו-4 עבירות רצח, קשירת קשר לפשע במסגרת ארגון פשיעה, נשיאת נשק במסגרת ארגון פשיעה והשמדת ראיה במסגרת ארגון פשיעה.

3. אישומים נוספים בכתב האישום ייחסו עבירות נוספות לעורר. במסגרת אישום 27 יוחסו לעורר יחד עם נאשמים נוספים חברי הארגון, ריבוי עבירות של החזקת נשק במסגרת ארגון פשיעה, והחזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית במסגרת ארגון פשיעה. על פי המפורט בכתב האישום, חברי הארגון הנאשמים באישום זה החזיקו במסגרת חברותם בארגון הפשיעה כמויות גדולות של כלי נשק, תחמושת וסמים מסוכנים במקומות שונים. במסגרת אישום 23 ו-24 יוחסו לעורר יחד עם נאשמים נוספים כחבר ארגון פשיעה, עבירות מס והלבנת הון בשל סכומי כסף שמקורם בעבירות שביצע הארגון.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום לפני בית המשפט המחוזי הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו. הראיה המרכזית במסגרת התשתית הראייתית שהציגה המשיבה הייתה עדותו המפורטת של עד המדינה, שהיה חבר בארגון, אשר קשר את העורר לביצוע המעשים. לעדות עד המדינה צורף גם חומר ראייתי נוסף כסיוע לעדותו. בין היתר, הוצגו צילומים ממצלמות האבטחה אשר תיעדו את רכב היונדאי ורכב המזדה באזור הרצח, נתוני מחקרי תקשורת ונתוני איכון של מכשירי הטלפון הסלולרי שהחזיקו המעורבים, שיחות שנקלטו בהאזנות סתר בעקבותיהם גם אותרו תחמושת וסמים שהוסלקו על ידי המעורבים ועוד. עוד צוין כי גם שתיקתו של העורר בחקירותיו מחזקת את התשתית הראייתית הלכאורית נגדו.

5. מנגד, בא-כוח העורר טען בעיקר, כי העדות שניתנה על ידי עד המדינה רעועה ומתפתחת בהתאם לנתונים עמוד 2

שהוטחו בפניו, כי אין בתשתית הראייתית כדי לבסס את המעשים המיוחסים לו באישום השני, ואין בה גם כדי לבסס את חברותו בארגון פשיעה ואת יתר האישומים המיוחסים לו. עוד טען בא-כוח העורר כי ישנן סתירות בין אמרתיו של עד המדינה לבין האמור בכתב האישום, וכי בחינה דקדקנית של הודעות עד המדינה מגלה שלא ניתן לדלות מעדותו את מעורבות העורר בעבירות המיוחסות לו. כך נטען כי בחלק מהודעות עד המדינה, דבריו כלל אינם מסבכים את העורר בביצוע העבירות, ובחלק האחר, עדותו מתייחסת להנחות שהוא מניח ולא לידיעה אישית. עוד טען בא-כוח העורר כי אין ראיות המצביעות על כך שהעורר נהג ברכב היונדאי בעת ביצוע הרצח, וגם יש להניח לטובתו כי עזב את רכב היונדאי בשלב כלשהו, ובכל מקרה לא הייתה לו כל ידיעה בדבר תכנית הרצח. עוד נטען כי שתיקת העורר כשלעצמה אינה יכולה לבסס תשתית עובדתית מספקת, שעה שעוצמת הראיות אינה חזקה דיה.

החלטות בית המשפט המחוזי

6. בהחלטה מיום 27.3.2019 קבע בית המשפט המחוזי, לאחר שסקר בפירוט ובהרחבה את הראיות השונות בעניינו של העורר, כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית המבססת סיכוי סביר להרשעת העורר בעבירות המיוחסות לו.

7. נקבע כי הודעותיו המפורטות והקוהרנטיות של עד המדינה מבססות את מעורבות העורר בביצוע הרצח המיוחס לו באישום השני. בין היתר, הפנה בית המשפט להודעות עד המדינה המפרטות את פגישות ההכנה לקראת ביצוע הרצח, את הסתרת כלי הנשק והלוחיות המזויפות בבית הוריו של העורר ואת מעורבותו של העורר במהלך הרצח עצמו כמי שנסע ברכב היונדאי ששימש כגיבוי לרכב המזדה. בנוסף, ציין בית המשפט כי להודעות עד המדינה נמצאה תמיכה ראייתית מסייעת בדמות ראיות חיצוניות ועצמאיות הקושרות את העורר במעורבות באישום השני, ביניהן: דו"ח מצלמות אבטחה העוקב אחרי התרחשות הרצח; מספר דו"חות פעולה של המשטרה; חוות דעת מעבדת נשק המשייכת את הקליעים שנמצאו בזירת הרצח לסוגי האקדחים שנטען שנעשה בהם שימוש ברצח ובאירועי ירי נוספים; נתוני כבישים מהירים מיום הרצח; דו"חות מחקרי תקשורת מהימים שלפני הרצח ומיום הרצח עצמו אשר ממקמים את העורר בשעות שלפני הרצח באזור תל אביב ואת כלי הרכב בזירת הרצח, באופן ההולם את המתואר על ידי עד המדינה.

8. כך גם נמצא כי ממכלול עדויות עד המדינה ומהראיות החיצוניות עולה כי קיימת תשתית ראייתית ברורה לכך שהעורר היה משויך לארגון הפשיעה וקשר קשר ביחד עם נאשם 1 וחברי ארגון נוספים לביצוע הרצח, וממילא היה מודע לתכנית הרצח בה שובץ כבעל תפקיד משמעותי. עוד הוסיף בית המשפט וציין כי שתיקתו של העורר מוסיפה נדבך נוסף למכלול הראיות.

9. בית המשפט גם קבע כי הראיות בכללותן מצביעות על התארגנות פלילית של הנאשמים וביניהם העורר במסגרת "ארגון פשיעה" כמשמעותו בחוק מאבק בארגוני פשיעה, התשס"ג-2003. בית המשפט הפנה בהקשר זה להודעות עד המדינה בהן סיפר על פעולות פליליות של העורר יחד עם חברי ארגון אחרים לרבות אירועי ירי ביפו, הטמנת מטען חבלה וגביית כספים. העד גם מנה את העורר כאחד מחברי הארגון המופיעים בתמונה שהוצגה לו. ראיות נוספות שציין בית המשפט הן הודעות ביישומון "WhatsApp" בקבוצה שפתח נאשם 1, האזנות סתר בהן הוקלט העורר, ודו"חות בדוקאיאשר זיהו אותו במקומות שונים עם חברי ארגון אחרים.

10. לבסוף, קבע בית המשפט כי התשתית הראייתית המבוססת על עדות עד המדינה כמו גם על ראיות חיצוניות, קושרת את העורר כחבר בארגון פשיעה וכמעורב במעשה הרצח שבאישום השני ובעבירות הנשק שבאישום 27. באשר

לאישומים 23 ו-24, בגין העבירות הכלכליות ועבירות החזקת הסמים, לגביהן ציין בית המשפט כי בא-כוח העורר לא הרחיב טענותיו, נקבע כי התשתית הראייתית מבססת סיכוי סביר להרשעה בעוצמה סבירה ומספיקה, גם אם זו אינה מצויה ברף הגבוה.

11. באותו יום, לאחר שניתנה ההחלטה בדבר התשתית הראייתית בעניינו של העורר, הורה בית המשפט, בצינו כי אינו מתעלם מחומרת המעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום, על הגשת תסקיר שירות המבחן בעניינו. ביום 14.4.2019 הוגש תסקיר שירות המבחן בעניינו, אשר נמנע מלהמליץ על שחרורו של העורר לחלופת מעצר. בתסקיר צוין כי הסיכון להישנות מעורבות בהתנהגות אלימה בעניינו הוא בינוני, ולצד ההתרשמות החיובית מהמפקחים שהוצעו, הרי שהעורר נדרש לגבולות חיצוניים הדוקים וסמכותיים יותר. ביום 21.4.2019, לאחר שהתקיים דיון, ניתנה החלטת בית המשפט המורה על מעצר העורר עד תום ההליכים. מכאן הערר שלפני.

טענות הצדדים

12. בתמצית, בא-כוח העורר טען כי שגה בית המשפט בקבעו כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית בעניינו של העורר הן באישום השני והן ביתר האישומים אשר נסמכו על טענה כללית בדבר חברותו בארגון. בא-כוח העורר חזר על עיקרי הדברים שטען לפני בית המשפט המחוזי, ובעיקר על אי-דיוקים וסתירות הקיימות לטענתו, בעדות עד המדינה. הוא גם שב וטען כי מתוך הודעות עד המדינה עולה כי העורר לא היה מודע לכוונת הרצח. עוד הלין בא-כוח העורר על המשקל שנתן בית המשפט המחוזי לשתיקתו של העורר בחקירותיו, שתיקה אשר לטענתו יש לפרש בהתחשב בגילוי הצעיר של העורר ובסיטואציה המורכבת בה הוא היה נמצא. בנוסף, חזר וטען בא-כוח העורר כי על בית המשפט היה לבחון תרחישים סבירים חלופיים לפעולות העורר על אף שתיקתו, כגון האפשרות שהוא יצא מרכב היונדאי טרם ביצוע הרצח.

לבסוף טען בא-כוח העורר כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר לא נתן משקל לכך שמסוכנות העורר הוערכה בתסקיר שירות המבחן כבינונית בלבד, ושעל אף ששירות המבחן הסתייג מלהמליץ על שחרור העורר לחלופה, אין מדובר בתסקיר שלילי. עוד נטען כי היה על בית המשפט לתת משקל לעובדה שזהו מעצרו הראשון של העורר, כי הוא שוהה במעצר מזה שנה וחצי וכי קיימת אי-בהירות ביחס למידת מעורבותו באישומים ביחס לכלל הנאשמים.

13. בדיון שהתקיים לפני, באת-כוח המשיבה סמכה ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי כשהיא מדגישה כי הודעות עד המדינה מפורטות ומגובות בראיות חיצוניות, וקושרות בין העורר לבין האישומים המיוחסים לו. עוד צוין כי הראיות החיצוניות מהוות חיזוק משמעותי להודעות עד המדינה ומעניקות להן משקל גבוה. נטען גם כי אין לקבל את טענת העורר כי לא ידע על תכנית הרצח, שעה שהתנהלותו מלמדת על מודעות גבוהה. זאת בין היתר, לאור ההכנות הרבות המפורטות בעדות עד המדינה שנעשו בשבועיים שלפני הרצח, לרבות בבית העורר כאשר במהלך תקופה זו העורר נשא את כלי הנשק מספר פעמים, הסתיר אותם בביתו וידע על מטרם. עוד ציינה באת-כוח המשיבה כי בית המשפט אינו מחויב לשקול תרחישים חלופיים לפעולות העורר בשלב בחינת הראיות לכאורה, שעה שאין נסיבות המצביעות על תרחיש סביר אחר, כאשר המערער שמר על שתיקתו ולא טען בשום שלב להתקיימותו של תרחיש אחר.

עוד הדגישה המשיבה כי בצדק לא הורה בית המשפט המחוזי על שחרור העורר לחלופת מעצר, זאת בין היתר בהתחשב בתסקיר שירות המבחן אשר לא המליץ על שחרורו לחלופה, ובהתחשב במכלול נסיבות העניין והחשד לביצוע

דיון והכרעה

14. ככלל, בעת בחינת בקשה למעצרו של נאשם עד תום ההליכים, בית משפט נדרש לבחון האם בראיות ה"גולמיות" הקיימות נגדו טמון פוטנציאל ראייתי, שלאחר עיבודן במהלך המשפט יהיה בו כדי לבסס את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 144 (1996); בש"פ 562/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18(4.3.2018)). בשלב זה אין בית המשפט נדרש להכריע בדבר משקלן של הראיות או באשר למהימנותם של עדים וסתירות נטענות, למעט כאשר מדובר בסתירות מהותיות וגלויות אשר עשויות להעיד על חולשה בתשתית הראייתית (בש"פ 2607/10 פיניאן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (18.4.2010); בש"פ 2751/18 מדינת ישראל נ' אבו עסא, פסקה 13 (1.5.2018)).

לאחר שעיינתי בחומר הראיות שהוגש ושמעתי את טיעוני הצדדים בדיון, הגעתי לכלל מסקנה כי יש בו כדי לבסס את הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה בעניינו של העורר. עיקרה של התשתית הראייתית האמורה מתבססת על הודעות עד המדינה ועל כן אדרש להן להלן.

15. עד המדינה סיפר בהודעותיו על ההכנות לרצח - כאשר במהלך השבועיים שלפני הרצח, היו המעורבים מגיעים כל יום לבית הוריו של העורר, שם גם הוחבא התיק עם כלי הנשק ולוחיות הזיהוי המזויפות שהודבקו לרכב המזדה (תמליל 17/21 מיום 5.11.2017, עמ' 26). שם גם השאירו אופנוע מסוג "טימקס" ששימש אותם ומאוחר יותר נגנב מבית הוריו של העורר והוחזר לאחר שתפסו את שני הילדים שגנבו אותו (שם, עמ' 26-27). בהודעה מיום 8.11.2017 סיפר על מפגשי הכנה נוספים לפני רצח המנוח בהם השתתף העורר, במהלך אחד מהם המשטרה רדפה אחרי העורר כשהוא רכב על אופנוע, והם הצליחו להחביא את כלי הנשק שהיה ברשותם לפני שהשיגה אותם המשטרה (עמ' 2, שורות 19-25).

16. עד המדינה גם תיאר את התפקיד שהיה לעורר בזמן הרצח עצמו. לדבריו, העורר נסע עם נאשם 4 ברכב היונדאי כאשר הם "היו עושים סיוע שם" והוטל עליהם התפקיד להתריע במקרה שמשטרה תגיע לאיזור ("אם יש משטרה, אם יש משהו - ישר מתקשרים"; תמליל מדיה 1731/17 מיום 24.9.2017, עמ' 21). בחקירה מיום 6.11.2017 הסביר כי רכב היונדאי נועד לבדוק אם מגיעה משטרה, ובעת הצורך לבצע תאונה על מנת לאפשר לרכב המזדה להימלט מהמקום לאחר שיתבצע הרצח (תמליל 133/7 מיום 6.11.2017, עמ' 42-45).

במענה לשאלת החוקר אם העורר ונאשם 4 ידעו שהולך להתבצע רצח בבת ים, ענה עד המדינה בחיוב, כשהוא מפרט שהתיק עם כלי הנשק היה אצל העורר בבית הוריו, והוא היה מביא אותו בעצמו למקומות שבהם נפגשו והמתינו להוראה לפגוע באמסלם (תמליל 133/17 מיום 6.11.2017, עמ' 49-51).

17. בקשר לחברותו של העורר בארגון הפשיעה, עד המדינה תיאר כי כשהוא נכנס לארגון הפשיעה, העורר (אשר כונה "מודי") כבר נטל בו חלק (הודעה מיום 7.11.2017, עמ' 4, שורות 72-73). עוד פירט עד המדינה על מעורבותו של העורר בפעילויות פליליות שונות שביצע הארגון, ביניהן אירוע ירי ביפו, הטמנת מטען חבלה וגביית כספים עבור הארגון (הודעה מיום 7.11.2017, עמ' 4-6; הודעה מיום 31.10.2017, עמ' 4-5; הודעה מיום 3.1.2018, עמ' 3,

שורות 91-93). בשלב מסוים נאשם 17 היה לוקח את העורר אתו בעת שנסע לחו"ל, כאשר העורר היה עושה עבירו "עבודות" (הודעה מיום 7.11.2017, עמ' 5, שורות 97-100).

נוסף על הודעות עד המדינה, הציגה המשיבה ראיות חיצוניות שונות כסיוע לעדותו. הראיות הן רבות ואין צורך להידרש לכולן, אפרט אפוא רק את העיקריות שבהן.

18. המשיבה הציגה תיעוד ממצלמות האבטחה ביום הרצח, בעיר בת ים. מצפייה בסרטון נראים בעיקר כלי הרכב – היונדאי והמזדה – בנסיעתם בעיר, בסמוך למקום בו שהו המנוח ואמסלם, כשהם נוסעים הלך ושוב. כמו כן נצפה המנוח כשהוא נכנס לרכב הסקודה, ומזווית ראייה רחוקה נראית גם חניית רכב המזדה במקביל לרכב הסקודה בזמן הרצח עצמו.

19. כן הוצגו דו"ח מחקרי תקשורת מיום 25.10.2017, ונתונים בדבר נסיעת רכב היונדאי ב"נתיב המהיר" ובכביש 6, מהם ניתן להסיק את דרך נסיעת רכב היונדאי ביום הרצח, וזאת בהתאמה לאיכוני העורר באותו יום. כך למשל, העורר ומעורבים נוספים מאוכנים בג'לג'וליה עד שעות הצהריים (העורר מאוכן בג'לג'וליה עד השעה 15:40). בהמשך, העורר מאוכן בהתאמה לקצב התקדמות היונדאי על פי נתוני כביש 6 והנתיב המהיר. כך, רכב היונדאי חלף במחלף נחשונים דרום בכביש 6 בשעה 15:51, ולאחר מכן עלה לנתיב המהיר מכביש 1 בשעה 16:18. מספר דקות לאחר יציאת רכב היונדאי מהנתיב המהיר לכיוון נתיבי איילון בשעה 16:25, מאוכן העורר באיזור מחלף לה גרדיה, בשעה 16:27 ובשעה 16:30. גם נתוני נסיעתו של רכב המזדה לאחר הרצח מזירת הרצח לכיוון ג'לג'וליה (כפי שעולה מנתוני כביש 6) עולים בקנה אחד עם מיקומו של העורר, אשר אוכן בלילה בחזרה בג'לג'וליה (בשעה 20:56) בדומה למעורבים נוספים.

20. ראיות חיצוניות רבות נוספות תואמות את תיאור פרטים נוספים שמסר עד המדינה בקשר להכנות לרצח. למשל, עד המדינה סיפר כי תחילה תכננו להשתמש ברכב מסוג טויוטה לבנה לצורך ביצוע הרצח, אך רכב זה נתפס על ידי המשטרה לפני הרצח (תמליל 1731/17 מיום 24.9.2017, עמ' 52; תמליל 17/21 מיום 5.11.2017, עמ' 25-28). בהתאמה, הציגה המשיבה דו"ח פעולה מיום 20.11.2017 המציין תפיסת רכב מסוג טויוטה לבנה, בדומה לתיאור הפרטים שמסר עד המדינה. כך גם שכנו של העורר אישר בחקירתו את סיפור גניבת האופנוע שחנה בסמוך למגורי העורר (תמליל 2211/17 מיום 7.12.2017) כפי שתיאר כאמור עד המדינה בחקירתו. עוד מלמדים איכוני המעורבים כי במהלך השבועיים שקדמו לרצח, הגיעו המשיבים לבית הוריו של העורר, ביפו, פעמים רבות ("דוח הגעות ליפו" מיום 19.12.2017), בהתאמה לסיפור הדברים שפירט עד המדינה באשר להכנות לרצח שנעשו בבית הורי העורר.

21. בקשר לפעילותו של העורר במסגרת ארגון פשיעה, הציגה המשיבה בין היתר התכתבויות בין העורר לבין נאשם 1 (בהן גם מכונה העורר, בהתאם לדברי עד המדינה, "מודי"), במסגרתן, בין היתר, כתב העורר על שיחה שבמהלכה ציין שהוא "מהחבורה" של נאשם 1, "חבר של" עד המדינה (הודעה מיום 24.2.2017 שעה 06:02:25). כמו כן הוצגו האזנות סתר המצביעות על שיחות בין העורר לבין משיב 17 באופן העולה בקנה אחד עם הדברים שסיפר עד המדינה לגבי טיסותיהם של השניים לחו"ל. כך למשל, האזנת סתר מיום 14.10.2016, שעה 19:31:39, במסגרתה שואל העורר את נאשם 17 "תגיד לי טסים דרך איסטנבול?" ושיחות נוספות בקשר לתיאום הגעתם לשדה התעופה (האזנת סתר מיום 14.10.2016, בשעה 18:46:05 ובשעה 19:05:40).

בנוסף, הוצגו דוחות משטריים שונים, ביניהם דוחות בדוקאי במסגרתם תועד העורר עם חברי הארגון במשך תקופה במקומות שונים (למשל, דו"ח תנועת בדוקאי מס' 16-0032-361; דו"ח תנועת בדוקאי מס' 17-0201-876; דו"ח תנועת בדוקאי מס' 17-0097-103); דוחות עיקוב המלמדים על טיסות לחול של העורר עם נאשם 17, כפי שסיפר עד המדינה (טבלת סיכום פעולת עיקוב מס' 16-0475-605) ופלטי כניסות ויציאות מהארץ המלמדים על כך שהשניים יצאו מהארץ וחזרו אליה באותו מועד.

בשולי עניין זה ולשלמות התמונה צוין כי בדיקה ביישומון "WhatsApp" במכשיר טלפון אשר משויך לנאשם 1, העלתה כי ביום 11.3.2017 נאשם 1 יצר קבוצת מתקשרים בה נכלל מספר הטלפון המשויך לעורר, כאשר באותו יום בו נפתחה הקבוצה נשלחה הודעה מנאשם 1 שתוכנה: "אחלה קבוצה", ובתגובה שלח העורר מסרון ובו נאמר: "בנוכחותך בלבד" (מזכר מיום 4.1.2018 שמספרו 36).

22. ראיות אלה בכללותן, תואמות את סיפור הדברים שתיאר עד המדינה. לכך גם מצטרפת שתיקת הנאשם בחקירתו. כידוע, שתיקת נאשם בחקירתו עשויה להוות חיזוק לתשתית הראייתית הלכאורית ואף סיוע נגדו (בש"פ 6837/13 חרבוש נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (28.10.2013); בש"פ 2869/19 פר'ג' נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (23.5.2019)). לא מצאתי בהקשר זה ממש בטענות העורר כי שתק בחקירה משום שנאלץ "ליישר קו" עם הנאשמים ה"בכירים" שנעצרו עמו, טענה אשר איננה מטה את הכף לטובתו, בלשון המעטה.

הנה כי כן, מכלול ראיות זה, המתבסס על עדות עד המדינה בצירוף ראיות רבות שיש בהן משום חיזוק ואף סיוע לעדות זו ובכלל זה גם שתיקת העורר בחקירתו, מצביע על קיומן של ראיות לכאורה נגד העורר, בוודאי בכל הנוגע לאישום השני. מנגד, לא מצאתי כל ממש בטענות העורר בקשר לתשתית הראייתית שהוצגה. טענות העורר נגד הודעות עד המדינה אין בהן כדי לפגום במשקל שיש להעניק להודעות אלו בשלב זה. ראשית, חלק מה"סתירות" עליהן הצביע העורר בין הודעות עד המדינה לבין האמור בכתב האישום, כלל אינן סתירות על פני הדברים. כך למשל, לגבי טענת העורר כי עד המדינה מסר שלאחר הרצח המעורבים "ברחו רגלית" מהמקום, בניגוד למתואר בכתב האישום. כפי שגם ציינה באת-כוח המשיבה בטיעוניה, הרי שמתמלול החקירה עולה שעד המדינה אמר: "ברחנו רגלית" (תמליל 1731/17 מיום 24.9.2017, עמ' 15; ההדגשה אינה במקור – ד.מ.) ולא "רגלית", ואף הסביר מיד אחר כך את כוונתו: "אחרי הירי, נסענו בצד ימין, לצד ימין, ויצאנו" (ההדגשה אינה במקור – ד.מ.). על כן אין להידרש לטענה זו.

23. שנית, לא מצאתי להידרש לאי-דיוקים נוספים עליהם הצביע העורר, כדוגמת השאלה אם התקיים מפגש בין רכב היונדאי לבין רכב המזדה לפני הרצח והיכן, ואם לאו, עניין לגבי העלה עד המדינה גרסאות שונות (למשל, עמ' 21 לתמליל 1731/17 מיום 24.9.2017, לעומת עמ' 60 באותו תמליל). או אם השאירו המעורבים את מכשירי הטלפון הסלולריים האישיים שלהם בביתם ביום הרצח (תמליל 1731/17 מיום 24.9.2017, עמ' 20), או שהביאו אותם לידי העורר במהלך הנסיעה לבת ים (כפי שעולה מתמליל 133/7 מיום 6.11.2017, עמ' 59). מדובר בתמיהות שיש להן על פניו משקל שולי ביחס לתמונה הכללית. מכל מקום אין מקומן להתברר במסגרת זו, בעת בחינת קיומן של ראיות לכאורה.

24. באופן דומה, גם טענת העורר כי בית משפט נדרש לבחון כבר כעת "תרחיש סביר" על פיו הוא יצא מרכב היונדאי בשלב מסוים לפני הרצח, כך ש"יתכן ששהה במקום אחר לחלוטין", אין מקומה בעת הזו. ככלל, בחינת תרחישים אלטרנטיביים שהעלה נאשם כבר בשלב המעצר תיעשה רק בנסיבות בהן קיים חסר ראייתי מובהק אשר

מחליש במידה ניכרת את הראיות הקיימות ומעמיד את התרחיש הנטען על ידי התביעה "בסימן שאלה גדול" (בש"פ 3484/14 מדינת ישראל נ' חיימוב, פסקה 26(22.5.2014); בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 21(19.12.2013)), מה שאין כן כלל בענייננו. מה גם, יש מקום ליתן בהקשר זה משקל ממשי לשתיקת העורר בחקירותיו.

עד כאן לשאלת קיומן של ראיות לכאורה נגד העורר.

25. כאמור, העורר הוסיף וטען כי יש מקום לשקול שחרורו לחלופת מעצר בין היתר נוכח אי-הבהירות לגבי מידת מעורבותו בעבירות ביחס לכלל הנאשמים כמו גם בשל תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו, אשר נטען כי אינו שלילי. אלא שגם טענה זו לא ניתן לקבל. המעשים המיוחסים לעורר מקימים נגדו חזקת מסוכנות סטטוטורית, מכח סעיף 21(א)(1)(ג)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996, בשל המסוכנות הנובעת מהמעשים המיוחסים לו, כאשר רק בנסיבות יוצאות דופן יצליח נאשם לסתור את חזקת המסוכנות הטבועה בעבירה זו (בש"פ 6910/13 מדינת ישראל נ' קבלאן, פסקה 17(17.10.2013); בש"פ 1826/16 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 15(16.3.2016)). חלקו של העורר, לפי המתואר בכתב האישום, במכלול פעולות שנועדו להביא – ואף הביאו בסופו של יום – לגדיעת חיי אדם, מצביע על מסוכנות ממשית, ולכך מצטרפים עצם פעילותו הפלילית הנטענת במסגרת ארגון פשיעה ועברו הפלילי (הרשעה בעבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית). זאת אף מבלי להתייחס לעבירות הנשק ויתר האישומים. מה גם, שסטייה מהמלצת שירות המבחן שלא לשחרר נאשם לחלופת מעצר, תיעשה רק מטעמים חריגים וכבדי משקל (ראו למשל: בש"פ 2076/19 מדינת ישראל נ' אבו רקייק, פסקה 13(20.3.2019)), שאינם מתקיימים בענייננו. ממילא, לא קמה כל עילה להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי שלא להורות על חלופת מעצר בעניינו של העורר.

הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, י"ח בתמוז התשע"ט (21.7.2019).

ש ו פ ט